

- הערב הכיתי בכליון עיניסלנאוסו של די-גול. הנאום שנשמע בשעה 9

בערב לטי שעוננו - גילה שוב גדלותו של האדם ועורר תקווה שחכמה מצד

האולסרה וחצבא אולי מעבור.

30.1.60

באחת עשרה בא אצלי אלברט חיות - סגן, עוזרו של אריק בבה"ד. בחור
תמיד, יפה. בא לפני כשש שנים לארץ (לא היה בתנועה נוער) בלי משפחהו, נכנס
לדורותו בצבא התנדב מיד לצנחנים, השתתף במערכת סיני. מחוץ קשר לאריק חלך
לבה"ד. אין הפליה בצבא, אם יש שלמעמים שני פועמדים שוים לבני קורסיים לקצינים -
שולחים יליד תארץ או יוצא אירופה ולא ילידי מרוקו. יש לדעתו לקדם יוצאי מרוקו
ע"י מתן העדפה כלשהי. הוא מתנגד לפנימיה של בני מזרח בלבד. ירגישו הפליה.
יש לערוב אותם עם ילידי תארץ. לבן הרוש אין השפעה ומשקל ביוצאי מרוקו. יתודי
מרוקו בארץ מתבאים כשרואים קצין בצה"ל מחוץ קדמם.

- בארבע באו אצלי וויזוויאן, רבין וחיים - למטור על הסיחות עם הממשל
הצרפתי. יצחק מאפעל מאצרפתים ופיחםם אלינו. קוראים לאלי (הרמטכל) "תקדוש".
אם מעריצים את ישראל ולא רצו לקבל החנחה שיש לנו בעיות במחון. היתכן שיחשבו

את ישראל - כשיש לה צה"ל רק כשהמבירו להם כי הרוסים מרגיזים כצבא המצרי
בעיקר את שכלול האיכות הבין ניקו כי אמנם יש טכנה. הם מוכנים לעזור בכל
לפני התקפה במשלוח מסומים ונשק ואמצעי הסחה. יצחק בסוף שכל ההתקפות היתה
בידיעת אלי ודי-בול - כי היה רווח של שלושה ימים בין ההתחלה ובין הסיום.
הם חוסעו לאלגיר ונמגשו עם שאל. לדעת רבין הצבא הצרפתי כמעט ניצח. אלגיר
גדורה גם מצד מרוקו וגם מצד טוניס בגדר מחושמלת של 12 מטר הרוחב ושני מטר
הגובה. כמעט שאי אפשר לשלוח תגבורת למורדים.

31.1.60, יום א'

שתי ישיבות של הממשלה - בבוקר ובערב. תחילה מסר חיים על התקריט
במסיבות א' תל-אביב. אפמול חזרו הסורים על גמיונם לעבוד ממזרח התעלה, ושוב
נפמחה אש ע"י כוחותינו שהביאה להפסקת עבודה.
גולדה מטרע על בקוריה בגאנה, גיניאה, סיריה ליאונת ופריס - והתחיל
חוויות על מקירתי מלפני שבועים. פתח ברזילי ומצא חרומה לכל בעיותינו
והחשבותינו נייטליסט. גם לא שכה תאסון שהמים עלינו מבע סיניו תרחיק מאתנו
את עמי אסיה ואפריקה....